

Podzimová 2021

aneb

... Čsko tonoucí v uzavírkách...

Podzimová

9. – 10.10.

Sobota 9.10. Šembera

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	678	0	0	16

Ráno jsem se opět probudila na čas. Tentokrát metro jelo normálně a já se bez jakýchkoliv potíží dostávám na hlavní nádraží. Dig už je v podchodu u tabule hlásící nástupiště a koukám není sám. Společnost mu dělá dáma v našem věku. Došlo na představování — jmenuje se Andrea. Koukla jsem na její kolo, hodnotila oděv a vyšlo mi, že tato dáma nesedí na kole rozhodně poprvé. Tak super, ve třech bude naše jízda zase o kousíček zajímavější. Dig je s Andreou v družném rozhovoru, tak bude i zřejmě naladěna na vlnu, kterou společně sdílíme. Sláva. Lek.

To já jsem si hověl v pelechu do půl sedmé a pak v klidu a pohodě dojel přes kopec na Hlavák. Ani tentokrát mi výjezd Francouzskou nahoru nedělal nejmenší problém. Zdám se být superlativně disponován...

Na nádraží jsem dojel v naprostém klidu. Jen mě rozvsteklilo, že na magistrále mezi Muzeem a Hlavákem udělali na silnici ze tří pruhů jen dva. Další idiotský nápad. Takže ve špičkách nestíhaly tři pruhy a tvořily se kolony, a tak je třeba to tu ještě zúžit! Dementi idiotský. Na kole mi to až tak nezajímá, ale jsem také řidič – Pražák, a tak se tomuto místu prostě nevyhnu. Kretění!

Přes taxi štafl jsem dojel ke vstupu do haly, dovedl kolo na sraz a než jsem se stihnul rozmotat ze zimní výbavy, došla ke mně sympatická paní s jízdním kolem. Ano asi jsem ujetej, ale nejdříve jsem si prohlédl kolo. Jo, to je to správně. Jeho majitelka jej intenzivně používá, a to asi dost dlouho. Jde o model, který je již dávno stažen z prodeje (pořád mluvím o kole), ale je dobře udržované, i když nese znaky používání. Převodové je na tom dobře, levý grip omotaný izolepou, prostě tak jak to má být. A teď jezdýně. Vypadá velmi rozumně a klidně, mám z ní opravdu dobrý pocit. Něco mi napovídá, že by se jí naše blbnutí mohlo líbit. Nějakou dobu si s ní mailuju, takže vím, že se jmenuje Andrea, ale úplně jsem vypustil, že je z Mělníka. Tedy pro ni velmi nešikovné. No uvidíme.

Přichází Lenka. Je jinak ustrojená, než je zvykem a vede jiné kolo než obvykle. A zdá se být potěšena, když viděla Andreu. Proběhl pozdrav a rychlé seznámení, protože na tabuli naskočilo k našemu spoji číslo nástupiště. Obvykle tento spoj odjíždí ze sedmého, teď šest jih. Přesunujeme se tam a vlak není přistaven. Jasně, teprve přijede z Benešova, vyklopí lidi, přehodí směr jízdy a pojedje zase do Benešova. Mezi tím si povídáme o všem možném, přičemž nejvíc o dnešních volbách a jak to asi bude dál. Přijíždí vlak. Ale z opačného směru, od depa a je prázdný. Je 7:59, odjezd je v 8:01. Aha, něco se někde nepovedlo, vypravili záložní vlak. Nastoupili jsme, zaparkovali kola a než se dal vlak do pohybu, byla na stolku snídaně. Protože, co by to bylo za výlet, který nezačíná svačinou...

Dig.

Já jsem dnes vyjela na jiném kole. Mám horáka, kterého jsem zatím měla k používání ve vesničce střediskové, kam se uchyluji, pokud mám Prahy plné zuby (což je poměrně často). Z této lokality jsem se do naší matičky přesídlila v roce 2009. Ano pamětníci vědí, že toto období bylo v Česku, a nejen zde krizové. Na severu, kde jsem v té době bydlela, nebylo možné zavadit o normálně placenou práci (bohužel je to tam s pořádně placenou prací problematické doposud). A tak jsem se za práci byla nucena přestěhovat

do hlavního města. Od té doby sdílím permanentně dvě kanceláře, dvě domácnosti — té na Severu jsem se před rokem zbavila a předala je svému synovi, a i dvě kola. Kolo jsem s Digovou pomocí nechala dostrojit — nosič na bágly, nové obutí, nová madla na řídítkách atp. Jsem zvědavá, jak dnes pojede (samozřejmě s mím pohonem). Současně pokukuji po třetím kole — nyní již dostavbě na elektropohon. To naložené kolo do kopce je totiž pořádná fuška. Přes zimu jej hodlám opět s Digovou pomocí zrealizovat.

Ale zpět k naší trase. Dnes máme v plánu říčku Šemberu. Jedeme tedy vlakem do Říčany s tím, že hodláme prozkoumat místo, kde říčka pramení. Cesta ubíhá v poklidu, pojídáme snídani — mé koláče a Andreiny řízečky a mufinky (Digovi se tato kombinace náramně zamlouvá) a v Říčanech vystupujeme. Jsem tak nedočkavá cesty, že se na ni hned vydávám. Ovšem opačným směrem... Dig vše uvádí na pravou míru a my v mezidobí navlékáme na sebe vše, co jsme si vzali z domova. Je zima, a tak oblékám vše co mám s sebou. Moc toho není, a tak si slibuji, že zítra provětrám na kole zimní bundu, a i prstové rukavice. Projíždíme Říčany a jak je letos zvykem, všude samá objížďka. I tak se nějak přihodilo, že jsme onen pramen Šembery minuli. Nu což, musím konstatovat, že říčka nám to bohatě vynahradila po svém toku. Lek.

S tou trasou se to mělo tak, že jsem ji krásně navrhl a propočítal již na jaře, kdy se sestavoval plán na rok. Takže nás navigace krásně vedla skrz Říčany po severním okraji vedle hlavní Říčany — KNČL. Pak nás zavedla do podjezdu, kde podchází cyklotrasa společně s Říčanským potokem hlavní. Lenka to tu poznala. Ano, projížděli jsme tudy na jaře. A pak se začaly dít věci. Navigace nás nahnala na hlavní mezi auta a trvá na jízdě po ní asi 10 kilometrů. Tak to ne! Zastavujeme na stanici autobusů abych se podíval, co to na nás zkouší. Napsala mi, že moje průjezdní body byly smazány a trasa přepočítána. Co tohle zase má být? Jak si dovoluje mi něco mazat, aniž by mě před tím upozornila?! Trasu jsem ukončil a ručně zadal jinou, která nás dovede na vedlejší silnici, kde se pak napojíme na tu původní. Zadání prošlo, vše funguje jak má, opouštíme hlavní.

Jedeme lesem a je to tu skvělé. Jednak tu neotravují auta a jednak je to zde prosvětlené sluncem, plné podzimních barev. Lenka se kochá a viditelně je spokojená, na Andree to zatím nepoznám, ale revoluci nepřipravuje, tak snad dobrý.

Jelo se velmi krásně, v poklidu, žádná závratná rychlost, vše se zdálo být neuvěřitelně ideální. Avšak jen do okamžiku, kdy jsme dojeli k uzavírce. Je tu přes cestu pletivo, kolem stavební propriety, vedle odstavený bagr, hmm, blbý. Kontrola mapy. Aha, úplně špatně. Paralelní cesta s touto silnicí neexistuje. Už rozumím těm kejklím, které prováděla navigace na kraji Říčany. Kdyby bývala napsala, že je tu uzavírka, volil bych cestu jinudy. Tak co teď? Přece se nevrátíme a nepojedeme po hlavní! S řešením přišla Andrea. Obejdeme odstavený bagr a za ním je cestička. Není sice sjízdná, ale kola se po ní vodit dají. Dobrá, kontrola mapy, ano je to tak, cestička tu je. Ale po asi kilometru se prudce stáčí na jih. Nevadí, je tu kreslená ještě jedna, bliž k rozkopené silnici. Akorát je mezi nimi spousta vrstevnic. A dole navíc vodní tok. A hele, Šembera. Že ji najdeme takhle jsem rozhodně nečekal. A také je jasné, že jsme díky té uzavírce minuli její pramen.

Na vhodném místě jsme i s koly slanili na dolní cestičku

a vydali se po ní k silnici. Ušli jsme pěkný kus a tak už budeme určitě za uzavírkou.

Jsme dole. A hele, ony jsou tu chatičky. A docela pěkné. A co hlavně, můstek přes Šemberu. Za pár okamžiků jsme zpět na silnici, a tak jsem navolil původní trasu a jedeme dál. Dig.

Šembera (na dolním toku též *Černavka*) je řeka ve Středočeském kraji, levostranný přítok Výrovky, která je levým přítokem Labe. Na soutoku s Bušincem má Šembera nižší průtok. Délka jejího toku je 28,2 km. Plocha povodí měří 190,0 km². Šembera pramení severně od Jevan. Protéká Tuchorazí, Českým Brodem, Klučovem a Poříčany. Ústí u obce Zvěřínec do Výrovky na jejím 3,4 říčním kilometru. Po svém toku je několikrát přehrazena a vytváří nádherná zákoutí přírody s vodou.

Na jednu stranu lituji, že není léto a čas na koupání, na druhou stranu příroda je na podzim čarokrásná. Počasí je jako vymalované, na obzoru téměř ni mráčku. Jen podzimní čas signalizuje, že je slunce nízko nad obzorem, a tak nám svítí do očí.

Celou trasu jsme pečlivě dokumentovali a máte tak přehled o celém toku této malebné říčky, a to včetně zajímavých staveb lemujících její povodí. V Česku právě probíhají volby do poslanecké sněmovny (my všichni byli řádně volit v pátek) a tak jsme cestou zdokumentovali i aktuální dění na poli politiky. Zde je:

Lek.

Jede se báječně. Lesy, louky, pole, vše v podzimních barvách, vesničky – v celoročních barvách, až nás Lenka nevybíravě zastavila a chtěla, abychom se o kus vrátili. To teda musí být opravdu něco extrovního. A bylo. Volební plakát. Ostatně tady ho máte:

Sami si přeberte...

Jedeme dál. Pořád se jede dobře s převahou dolů. A... no krucinál, zase uzavírka. Podle mapy se nedá objet. To snad není možné! Tak to ne! Projedeme to. Kdyby to nešlo jinak, probouráme se přírodou vedle silnice.

Ano, vozovka byla velmi rozbitá a podél ní ležely hromádky potrubí. Bez potíží jsme to projeli a zastavili u rybníčka nepájeného Šemberou. Teda i tady to maní krásné. Krátce odpočíváme a necháváme to všechno tady na sebe působit.

Asi by to chtělo trochu popojet. Cesta je pořád po rovině s převahou dolů v našem směru. Opustili jsme les, jedeme otevřenou krajinou mezi sklizenými poli, slunce nám hřeje do zad, a hejgot, další uzavírka. Teda ale už do... vnitř práce! Tentokrát je uzavřen železniční přejezd na trati Praha – Kolín. Pomalu k němu dojíždíme. Co si je tu budováno. Vypadá to jako podloží pro budoucí silnici vedoucí podél trati. Asi 100 metrů vpravo jsem zahlédl jakýsi velmi světlý pravoúhlý tvar mizící v náspe pod kolejem. Obraz se mi doplnil do podoby portálu. Kde je portál, tam se určitě vejdem! Jedeme tam. A opravdu, je tu díra pod kolejem tvořená betonovými prefabrikáty, šířka ke dvěma metrům, výška cca taky tak. Trochu špatně se k ní dostává přes šutry navedené na výstavbu silnice, ale to dáme.

A dali jsme to. Podlezli jsme koleje a na druhé straně se vrátili na silnici.

Dig.

Už je drahně po poledni a začínajíc se nám ozvat žaludky. Brzdíme tady v restauraci u Kruháku.

Příjemná atmosféra, čisto. Sedíme u stolu s výhledem na onen kruhák, posloucháme muziku a dáváme si jídlo a pití. Já gulášovku, Dig svíčkovou a Andrea má zásoby z domova. Vše mohutně zaléváme.

Je to vidět i na útratě. Holt restaurace velmi podražily.
Opět sedáme do sedel a pokračujeme v naší projížďce.

Pohybujeme se malebnou oblastí zvané Kersko. Slunce stále krásně svítí a i hřeje. Dostávám se na provozní teplotu, která je příjemná. Dig nás neomylně vede. Když už jsme neviděli prameny Šembery, uvidíme její ústí. A opravdu po průjezdech několika vesnicemi s malebným okolím se dostáváme až k ústí říčky.

Jen mě nějak zde není jasné — proč vlastně Šembera nepokračuje dál? Jedná se o soutok dvou podle mého názoru srovnatelných říček. Dle pomazaných hlav zde ale vítězí nad Šemberou Virovka.

Po nafocení ústí obě říčky opouštíme a vydáváme se k domovu. Cestou Andrea poprvé zažádala o zastavení za účelem odpočinku. Později se ukázalo, že jde o prozaickou záležitost — nešlo jí ani tak o odpočinek, jako o to, abychom dojedli řízečky,

které jsme posnídali a nedojedli a stejně tak o mufiny. Vybrala k tomu krásnou lavičku u kostelíka. Dojídáme zbytek zásob z domova, dopijíme čaje a je nám na sluníčku skvěle.

Po asi půl hodině se zvedáme a pokračujeme v cestě ku Praze. Dostáváme se až do obce Čelákovice. Zde je zúžená vozovka, semafor, červená, a Dig nás navádí na protější chodník. Bohužel jsem jeho navádění nezaregistrovala a jedu rovně mezi vodící tabule a značky s blikátkama. Rovněž mi unikl kabel mezi nimi. Tento se mě zamotal do kola a jak jedu, strhávám tak jak tabule, tak i přenosné dopravní značky. Naštěstí jsem nejela žádnou závratnou rychlostí, a tak jsem toho neponičila moc. Celému tomu přihlíželi nechápající dělníci, kteří jakmile jsem zastavila, staví značení nazpátek. Ovšem mé kolo jsem musela svěřit do opravy Digovi — mělo poškozené řazení. Lek.

Z mého pohledu to vypadalo dost děsivě. Z protějšího chodníku koukám jak Lenka ne moc rychle, ale pořád dost razantně najíždí mezi značení. Nejednou se všechno dalo do pohybu a hrozného všeho možného, od značek, přes tabule ke světlíkům následuje Lenka a snaží se jí to dohonit. Byla to chvilka. Snad sekunda? V tu chvíli to člověku připadá jako světelný rok. Lenka zastavila, značky a tabule popadaly na zem. Naštěstí všechny od Lenky na druhou stranu. Praštná sice už je, ale být trefená dopravní

značkou? Jednak by to asi dost bolelo, ale co je horší, mohla by se šokem stát normální, a pak by nutně došlo k tomu, že by přestala jezdit. No hrozná představa. Dig.

V Zápech se zastavujeme v „návrátové restauraci“ V lázních. Již nás tu znají. Zde doplňujeme poslední tekutiny a následně se ocitáme již na tzv. návratové trase, směr Dehtáry, Radonice, Satalice. Tady se na obratišti autobusů loučíme. Na nejbližším kruháku pojedeme každý jinam. Já doprava a rovně směr Kbely, Dig s Andreou rovně k nádraží Satalice. Tam se loučí Dig s Andreou, která pokračuje vlakem domů, do Mělníka a Dig bude pokračovat po návratovce přes Kyje, Žižkov, Vinohrady do Vršovic.

Cestou domů se již nic mimořádného nepříhodilo. Spěchám, neboť si mám o půl šesté vyzvedávat svou vnučku, která mi bude až do rána dělat společnost. Již se na ni těším. Lek.

S Andreou jsme dojeli k nádraží přesně v okamžiku kdy do něj vjížděl vlak ve směru k ní domů. Rozloučení proběhlo velmi rychle. „Tohle je tvůj vlak, čau, ujížděj at' ho stihneš.“

A to bylo vlastně pro dnešní výjezd všechno. Zbývajících 18 kilometrů se nestalo nic, co by stálo za záznam, a tak jsem v klidu dojel domů. Dig

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	50	771	83	17	16 - 22

Doslov

Vyjíždka? Vydařené počasí a krásná trasa. Šmebera příjemně překvapila. Lek.

Za mě? Teda takovou pohodu dlouho nepamatuju. Andrea se mi moc líbila, Lenka mě svým pokusem zlikvidovat dopravní značení pobavila, trasa se povedla teda až na ty uzavírky. Jsem spokojen, děkuji mým spolujezdkyním. Dig.

Dodávám: Byla to super vyjíždka, zařídili jste krásné počasí, profesionální organizace a příjemné přijetí. Takže krásná podzimní pohoda. Jen mě překvapilo, že mě Lenka nazvala dámou, připadala jsem si jako bych přišla v klobouku a lodičkách ☺. Anv. (Andrea)

Neděle 10.10.

Výmola

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	789	0	0	14

Ráno ještě před sedmou odevzdávám svou vnučku zákonitým rodičům a hurá do sedla! Mám to tak tak. Volám Digovi na jeho dva telefony, aby mi zajistili lístky na nádraží Praha — Vršovice, kde dnes nastupuji s Irenou do vlaku. Bohužel jsem se nedovolala, piší tedy zprávu. Nu což, mám s sebou lítačku, tak to snad ve vlaku s průvodčím nějak pořeším. Do vlaku na Hlaváku nastupuji tak v poslední chvíli. A hned je tu průvodčí — jízdenky prosím! Vysvětluji mu, že kolegové, co přistoupí ve Vršovicích pro mě jízdenku zřejmě mají. Je normální, situaci chápe.

Lek.

To já si pěkně hovím v pelechu, nikam nespěchám, vlak jede až v osm, Takže pohoda, klídek, malá snídaně a odchod do sklepa pro železného oře. Mezi tím přišla i Irena (Jistě si pamatujete, že je to sousedka z baráku), Vytáhla svůj stroj, pak se vrátila domů pro cosi zapomenutého, znovu přišla a pomalu jsme se dali na cestu. K nádraží to máme 850 metrů, není kam spěchat. Na nádraží jsme v klidu koupili lístky a přesunuli jsme se na nástupiště. Znovu velebím toho, kdo sem nechal nainstalovat nájezdové rampy z podchodu na nástupiště. Obsadili jsme lavičky v místech, kde jsme předpokládali první dveře soupravy, kde je vyhrazené místo pro kola. Hubou jsme rozebírali všechno možné, včetně toho jak dopadly volby. A najednou ze směru kam máme odjet přijelo tohle:

Veliká krása. Než jsme to stihli pořádně okomentovat, byl tu náš vlak. Nastoupili jsme a hle, Lenka tu opravdu je. Dig.

Ve Vršovicích nasedá do vlaku dle plánu Irena s Digem, ale jízdenku pro mě nemají. Psala jsem Digovi totiž na telefonní čísla, která dávno nepoužívá. Průvodčí je opět zde. Ukazuje mi tedy svou lítačku, samozřejmě ve snaze mít levné jízdné. Ale ouha! Kreditní karta, na které jsem měla mít nahrán celoroční kupón na MHD, neukazuje nic. Platím tedy plné jízdné i s přírůžkou, že je kupuji až ve vlaku.

Doma jsem pochopitelně celou záležitost prověřila a zjistila jsem, že kupón byl nahrán na starou kreditní kartu, kterou jsem před časem vyměnila. Stát se tedy podobná situace v metru, bude to o hodně dražší než v tomto vlaku do Říčan. Necht' žije technika a její vidobytky! Ani tedy netuším jak a jsme v Říčanech. A i Irena má napilno a rychle do sebe souká snídani v podobě

jogurtu. Vystupujeme z vlaku a dá se do nás pořádná zima. Oproti včerejšku mám i onu zimní vrstvu, ale zima je pořádná. Už abychom se hnuli. Dnes je cílem naší výpravy potok Výmola. V ranním slunci a zvedající se mlze projíždíme Říčanami k jejím pramenům. Našli jsme je, ale nic zajímavého na nich není. Zdokumentovali jsem je pro vás:

Tato terénní vlnka je koryto Výmoly.

Výmola je potok ve Středočeském kraji, levostranný přítok řeky Labe, který odvodňuje středovýchodní část okresu Praha - východ. Délka toku je 33,1 km. Plocha povodí měří 124,1 km². Výmola pramení v nadmořské výšce 425 m na severním okraji obce Mukařov, kde je její voda jímána trojicí rybníků. Celkový směr toku je na sever, i když s četnými výchyly. Nejprve potok míří přes Babice, Březí a Sluštice k severozápadu, u obce Květnice se pak stáčí směrem severovýchodním, protéká městem Úvaly. Výmola směřuje přes Vyšehořovice k severovýchodu, následně několikrát cik cak střídá severozápadní a severovýchodní směr. Protéká okolo Mochova, mezi obecní čistírnou odpadních vod a Císařskou Kuchyní vytváří romantické meandrovité údolí. Říčka dále teče

okolo Louky u Císařské Kuchyně, Arazimových tůní a lužního lesa Netušil, za kterým dospívá k řece Labi, kde potok Výmola ústí.

Po nalezení — nenalezení pramenů tak jedeme lesem, ale i silnicí, sledujeme tok Vímoly, která zrovna tady vedle nás v obci Babičky napájí tři rybníky a mě se ozývá prázdný žaludek, dožadující se snídaně. Zastavujeme u vesnického hřiště kdesi za Královicemi a doplňujeme energii.

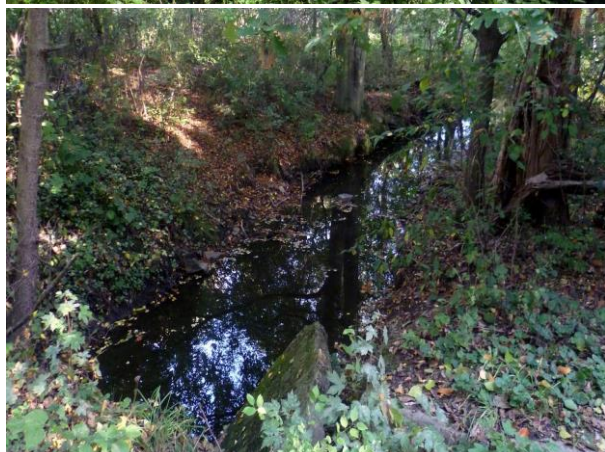

No na sezení venku už rozhodně není to správné počasí, a tak po chvíli pokračujeme v cestě lesem. Pořád podél onoho veletoku, zde širokého, no, i metr. Půda je zde vlhká, kola se do ní boří a několikrát hledáme v porostu správný směr dalšího postupu.

Při cestě kolem potoka narazíme ovšem i na krásnou kamennou most. Zde havaruje Dig a pochroumá si zápěstí.

Kola se nám nakonec podaří vysoukat nahoru, a tak pokračujeme po cestě kolem Vimoly až do Sluštice. Je neděle a to znamená, že restaurace jsou do odpoledne beznadějně zavřené. Zastavujeme se tedy u obchodu s potravinami, já kupuji červené víno a všichni zalovíme v zásobách z domova. Před obchodem je lavička a stůl, krásně umístěné u zdi.

V létě by se zde nedalo vydržet, nyní je tu příjemně teplé posezení. Zakusujeme se do domácích zásob, popijíme červené a klábosíme o životě. Do tématu hovoru se občas přimíchá i politika — včera skončily volby a jejich vítěz je jasný. Shodujeme se, že se teprve uvidí, co bude s tímto státem dál... I tak je nám fajn.

Trávíme tak asi hodinu a pak pokračujeme v cestě po toku Vimoly.

Silnice vedou povětšinou z lehce kopce (netuším, jak to ten Dig vlastně s těma trasama dělá), a v neděli na nich moc aut nejedí.

Jede se sice moc hezky, ale jíst se musí. Proto by to chtělo oběd. A jak tak jedeme, natrefili jsme na první otevřenou restauraci ve vesnici Horoušany. Celkem dobří, ale drahí.

Po jídle zase jedeme. Jízda je pořád pěkná, ale vzdáváme následování říčky. Je to hodně terénem, kterého už máme celkem dost. Avšak navigace nechce opustit trasu a přestává komunikovat. Dig jí tam dost nahlas říká hodně nevybíravá slova a snaží se ji přimět k poslušnosti. Visledně trochu kličujeme.

V Čelákovících se Dig rozhodl, že musíme vidět soutok. Při když už ty prameny nebyly nic moc, tak aspoň tohle. Vede nás tedy kolem Labe k němu. Je to ovšem určitě více než šest kilometrů. Mám už po včerejšku docela najeto a ozívá se mě pravá noha, kde jsem špatně došlápla a nyní bolí. Při dojezdu k soutoku se tedy docela opožději. Naštěstí je tu i odpočinek. Sedíme na lavičce, dojídáme poslední ze zásob, kocháme se obrazem soutoku nasvícením nízkým sluncem.

Asi nejsme jediní, kdo zrovna zde potřebuje něco pozřít. Během chvilky se kolem shlukl houf kačen a kačerů, dožadujících se večere. Pochopitelně z našich zásob.

Slunce v tuto hodinu ovšem přestává mít svou sílu a zima nás opět donutí nasednout do sedel. Vracíme se stejnou trasou jako včera ku matičce. Po silnici skrz ves Císařská kuchyně, do obce Lázně Toušeň. U zúžení, kde jsem se včera rozhodla přetřhnout dráty a zbořit zeď (z dopravního značení) dali dělníci značky tak blízko sebe, abych mezi nimi znovu jet nemohla srazit je.

V naší „návrátové restauraci“ je živo. Jak by taky ne — první neděle v říjnu je vždy Velká pardubická. Tady mají velkou televizi, kde všichni přítomní sledují přenos. Popíjíme nápoje (já velkou kofolu — potřebuji doplnit cukr) a sledujeme v televizi rozhovor s mladým vítězem dostihu. Restaurace žije i skončenými volbami. Zde máte názornou ukázkou toho, co vše se dá na vyjížďce zvládnout.

Po kulturní vložce se ocitáme již na tzv. návratové trase směr Dehtáry, Radonice, Satalice. Tady se loučíme, já se vydávám směr Kbely a Dig s Irenou jedou na Kyje a dál do centra. Lek.

Po rozloučení v Satalicích se vlastně neudálo nic mimořádného. Vedu Irenu po návratové trase, všechno se zdá být v pořádku. Ale není. Dneska je oproti včerejšku větší zima a s tím souvisí větší energetický výdaj na přitápění. A to asi bude to, co jsem nevyčítal. V Hrdlořezích mi došly síly. Přesně na té praštěné cestě do kopce v sídlišti. Co je horší, i když Mašinku vedu, mám hodně co dělat, abych ji nahoru k Lidlu vyvekl. A přejezd Po Spojovací k Novovysočanské? Naprostá katastrofa. Tu část do mírného kopečka sice jedu, ale nechybí moc, abych i zde šel pěšky. Pak se to zlomilo, zajeli jsme na stezku po zrušené železnici a celou dobu z kopečka až na Bulhara. Italskou zase nemám a jdu ji pěšky. Zbytek už byl v pořádku. Ještě jsem Ireně vysvětlil, proč jsme jeli trochu oklikou. Je to pořád stejné. Je nedělní podvečer, a tedy dopravní špička. Ani trochu se mi nechce nechat se nějakým velmi rychlým a spěchajícím blbem přejet. A druhý důvod je, že se vyhýbáme kopcům.

No a je tu závěr. Dojeli jsme před barák, zašoupli kola do sklepa a další výprava bohužel skončila... Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu	
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C	
Praha	42	860	71	15	14	- 21

Doslov

Opět zdařilá vyjížďka v podzimní přírodě. Na konci jsem už byla ráda, že jsem doma — ta moje pochroumaná noha zlobila, ale celkově oba jízdní dny stály za to! Lek.

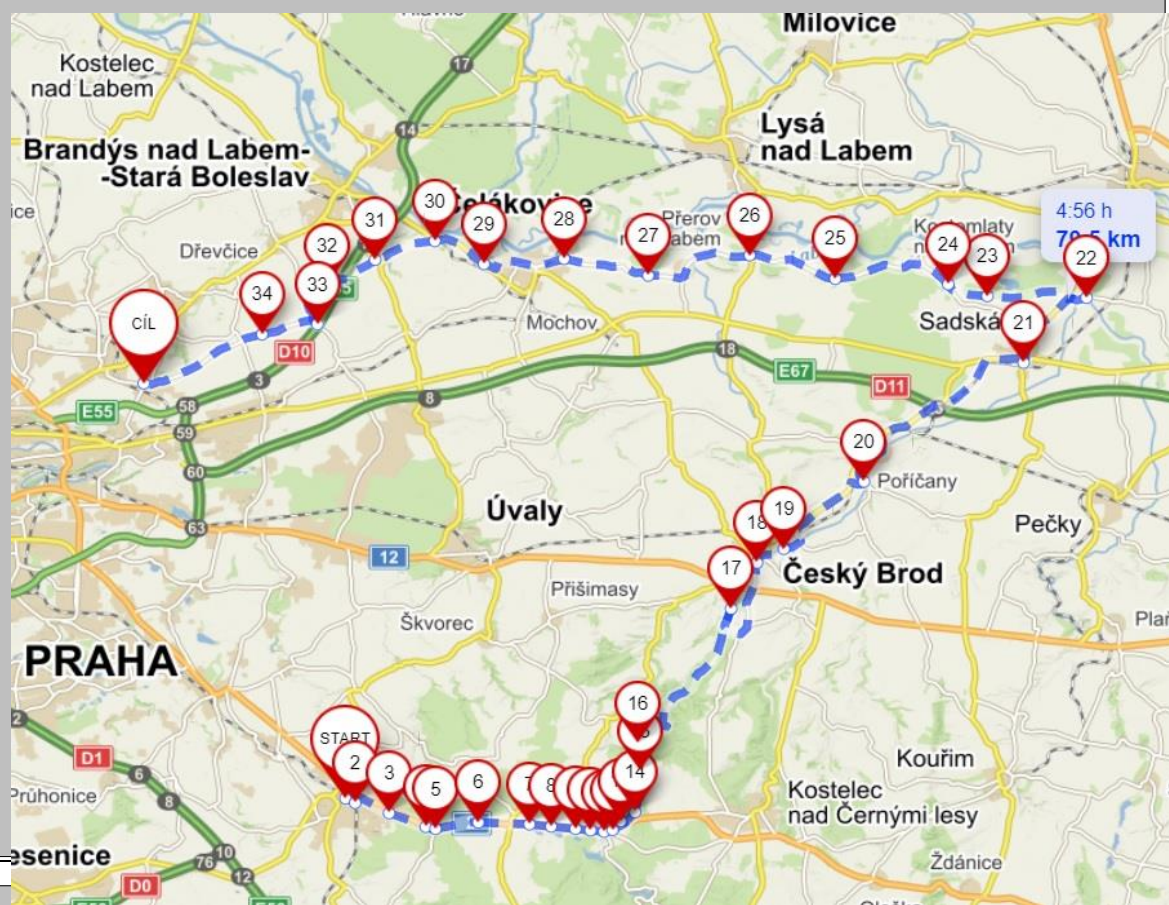
I já jsem maximálně spokojen. Díky, moje drahé spolujezdkyně. Dig.

Celková technická data:

Účast	čtyři Podzimoví...: Dig, Lenka, Andrea a Irena
Oficiálně přiznaná kilometráž	154 km
Příště	SkoroZimní

Trasa výpravy

Šembera

vymola

Restaurace U kruháku
 Paroubkova 67, Sadská, 289 12
 Public Professional s.r.o.
 Horšovská 1151/41
 155 00 Praha 5 - Řeporyje
 IČ: 01677624 DIČ: CZ01677624
 sppgastro@email.cz

Účtenka: P1/21/000543 09.10.2021 12:25:46
 Stůl 77, 1

Položka	Cena/Mj	Poč. S	Cena
Čaj		1x C	35.00
Svařák		1x A	65.00

Celkem 100.00 CZK
 4.50 EUR

Účtoval: Směna

[Souhrn DPH]

Sazba	Celkem	DPH	Základ
A 21%	65.00	11.28	53.72
C 10%	35.00	3.18	31.82

=====[zpracováno programem RestINES]=====

*** Děkujeme Vám za návštěvu ***

Restaurace U kruháku
 Paroubkova 67, Sadská, 289 12
 Public Professional s.r.o.
 Horšovská 1151/41
 155 00 Praha 5 - Řeporyje
 IČ: 01677624 DIČ: CZ01677624
 sppgastro@email.cz

Účtenka: P1/21/000545 09.10.2021 12:26:10
 Stůl 2, 0

Cena/Mj	Poč. S	Cena
38.00/ks	2x B	76.00
	1x A	49.00
	1x C	179.00

304.00 CZK
 13.80 EUR

DPH	Základ
8.50	40.50
9.91	66.09
16.27	162.73

=====[zpracováno programem RestINES]=====

*** Děkujeme Vám za návštěvu ***

35.14
 189.1
 105.1

89/23

© Hell's Tour_{club} 2021

Dig & Lek & Anv

Neprodejné

e-mail: hells2010@seznam.cz